

MILAN KLEMENČIČ – IN MEMORIAM

*6.4.1959 +6.1.2022

V torek, dne 11. 1. 2022 smo se na pokopališču na Kokrici, v sodelovanju z Gardo slovenske vojske in Policijo, z vojaškimi častmi za vedno poslovili od mnogo prezgodaj umrlega nekdanjega sodelavca, prijatelja in veterana osamosvojitvene vojne za Slovenijo ter dolgoletnega spoštovanega člana Krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica in PVD SEVER - Gorenjska, Milana Klemenčiča. Večina nas je Milana poznala kot poklicnega kolega, ki je v svojem aktivnem delovnem obdobju v letih 1978-2014 prehodil plodno in bogato profesionalno pot: miličnika/policista, inšpektorja, načelnika in vodje logistike v Policijski akademiji.

Milan se je rodil 6. 4. 1959 v Žibercah pri Gornji Radgoni, od koder se je v letu 1965 s starši preselil na Kokrico pri Kranju. Po končani osnovni šoli v Kranju je nadaljeval šolanje v takratni Šoli za miličnike kadete v Tacnu ter se po zaključku v letu 1978 zaposlil kot miličnik na takratnem Oddelku milice Žiri. Zaradi doseženih nadpovprečnih delovnih rezultatov je bil v letu 1979 napoten na nadaljnje šolanje na Vojaško akademijo kopenske vojske v Beogradu, kjer je v letu 1983 uspešno diplomiral in nato do 1988 v organizacijskem okviru Milice opravljal različne naloge: pomočnik komandirja PM Jesenice, učitelj v Šoli za miličnike kadete v Tacnu, inštruktor v trenažnem centru Milice na Jasnici.

V tem obdobju je spoznal tudi svojo kasnejšo življenjsko sopotnico - ženo Snežno, s katero sta se poročila in si na Kokrici ustvarila dom in družino. V teh letih sta se jima rodila hčerka Monika in sin Matic, katera sta se trudila vzgojiti v poštene in zaupanja vredne državljane.

V letu 1988, tik pred pričetkom obdobja pred osamosvojitvenih procesov, je bil Milan premeščen na delovno mesto inšpektorja za VEM in PEM na takratnem Inšpektoratu milice UNZ Kranj, kjer je bil nato vse od znane akcije »SEVER« dalje ter med osamosvojitveno vojno: organizator Manevrske strukture narodne Zaščite (MSNZ - modra veja), poveljnik Posebne enote milice Uprave za notranje zadeve Kranj (PEM UNZ Kranj) ter član koordinacijske podskupine za Gorenjsko, ki je koordinirala bojne aktivnosti gorenjskih obrambnih struktur med osamosvajanjem. Brez dvoma lahko rečemo, da je bil Milan eden ključnih regijskih akterjev v procesu osamosvajanja R. Slovenije. V letu 1993 je bil zaradi svoje strokovnosti in izkušenj imenovan za prvega načelnika Centra za usposabljanje pomožnih policistov v okviru Policijske akademije v Tacnu. Po ukinitvi tega centra v letu 2000 pa vse do upokojitve v letu 2012 pa je nato uspešno opravljal naloge vodje logistike v Policijski akademiji ter hkrati tudi predsedoval Območnemu policijskemu sindikatu Slovenije (OPS PSS) v Policijski akademiji.

Povsod v policijskih enotah, kjer je Milan delal je bil med sodelavci cenjen in spoštovan. Karakterno ga je odlikovala predvsem njegova človeškost, doslednost, predanost in strokovnost ter pripravljenost pomagati sodelavcem in občanom. V našem spominu je veliko spoštovanje do izjemnega človeka, ki je kot miličnik/policist in starešina ter domoljub s svojo nesebično pripravljenostjo in veliko mero odgovornosti vedno izkazoval izjemno domoljubje. Milan je bil človek, ki je v življenju vedno brezkompromisno sledil svojim prepričanjem in tistemu, v kar je verjel. Dokazoval je, da lahko kot policist in državljan s svojimi dejanji in besedami vpliva na svet okoli sebe. O tem, da je Milan opravljal svoj poklic predano in kot poslanstvo priča tudi vrsta prejetih priznanj, med njimi tudi več visokih priznanj Milice in Policije za zasluge s področja varnosti, na katere je bil še posebej ponosen. Kot eden ključnih akterjev v procesu osamosvajanja R. Slovenije pa je bil tudi prejemnik priznanj: ZNAK HRABRO DEJANJE (1991), ZLATI ZNAK OSAMOSVOJITVE (2001) in ZLATA MEDALJA ORGANIZATORJA MSNZ (2007) za prispevek in zasluge pri opravljanju nalog na področju varstva ukrepov nastajajoče slovenske države. Za izredne zasluge pri uveljavljanju in obrambi samostojnosti in suverenosti R. Slovenije pa je v oktobru 2021 od predsednika Republike prejel tudi državno odlikovanje ČASTNI ZNAK SVOBODE REPUBLIKE SLOVENIJE, ki pa mu žal ni bilo vročeno.

Njegovo tretje življenjsko obdobje je minevalo mirno in spokojno v bivalnem okolju, kjer je bil spoštovan. Kot strasten ribič in ribiški čuvaj v več ribiških družinah in ljubitelj morja je tako preživel tudi neštete lepe urice v naravi. Kot velik domoljub se je že po osamosvojitvi včlanil v Območni Klub upokojenih delavcev MNZ Makša Perca Kranj in Krajevno organizacijo borcev za vrednote NOB Kokrica ter v PVD SEVER - Gorenjska. Še posebej tvorno pa je Milan kot ustanovni član Združenja SEVER deloval v PVD Sever – Gorenjska in delovnih telesih Združenja SEVER, kjer je bil v daljšem časovnem obdobju nedvomno eden njenih najbolj aktivnih članov (podpredsednik društva, član nadzornega odbora, predsednik uredniškega odbora spletne strani društva, član komisije za priznanja Združenja SEVER ter član komisije za MSNZ pri Združenju SEVER).

Milan je bil v okviru društva eden najbolj aktivnih članov na področju zgodovinske dejavnosti, ki je že vse od osamosvojitvene vojne dalje pričel z načrtnim zbiranjem zgodovinskih virov s čimer je pripomogel k razmahu publicistične dejavnosti s področja ohranjanja vrednot osamosvojitve. Tako je v obdobju 2011-2013 kot arhivar, soavtor ali avtor bistveno pripomogel k izdaji bodočega zbornika Združenja SEVER »MODRI ŠČIT«, izdaji dveh zbornikov društva »OSAMOSVOJITEV NA GORENJSKEM 1989-1991, 1. in 2. del (2012 in 2013) ter pri nastajanju zbornika Združenja SEVER "TAJNA SKLADIŠČA OROŽJA V LETIH 1990-1991", 1. del (2013).

Kot član uredniškega odbora in pisec prispevka je tvorno sodeloval tudi pri izdaji zbornika Pokrajinskega odbora Zveze veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS) za Gorenjsko »VLOGA TERITORIALNE OBRAMBE GORENJSKE V PROCESU OSAMOSVAJANJA REPUBLIKE SLOVENIJE 1990 – 1991« (2016).

Poleg vsega navedenega je bil kolega Milan aktiven tudi kot govorec na spominskih slovesnostih ter kot predavatelj v programu izvedbe predavanj »VLOGA ONZ V OSAMOSVAJANJU SLOVENIJE«, s čimer je tako v okviru društva kot izven njega, sploh pa v domačem bivalnem okolju s svojimi bogatimi izkušnjami prenašal osamosvojitvene in domoljubne vrednote na mlajše rodove. O tem, da je tudi svoje veteransko poslanstvo opravljal izjemno zagnano in odgovorno govori vrsta prejetih priznanj Združenja SEVER, med njimi tudi najvišje priznanje STATUA SEVER. Za izredne zasluge pri uveljavljanju in obrambi samostojnosti in suverenosti R. Slovenije mu je predsednik Republike v oktobru 2021 podelil državno odlikovanje ČASTNI ZNAK SVOBODE REPUBLIKE SLOVENIJE, ki pa mu kljub našim prizadevanjem, zaradi narave njegove bolezni žal ni bilo vročeno za časa življenja.

V zadnjih letih se je v lokalnem okolju skoraj dva mandata razdajal tudi kot predsednik Sveta KS Kokrica in predsednik Območne organizacije Rdečega križa, kjer je po svojih močeh poskušal storiti kaj dobrega tudi za okolje, v katerem je bival. Še posebej pa so ga vedno razveseljevali medsebojni stiki z otrokoma in vnuki, ki so vedno znali poskrbeti za nasmeh na njegovem obrazu. Čeprav je pred tremi leti kruta bolezen korenito zarezala v njegovo življenjsko usodo se je z njo spopadel pogumno in neustrašno. Uspešno se je boril proti nepremagljivim oviram, ki so hromile njegovo energijo po nadaljnjem bivanju. Z nadčloveškimi napori je tako v letu 2020 širšemu slovenskemu občestvu podaril še svoja zadnja

razmišljanja in misli v obliki publikacije z naslovom »AMIOTROFIČNA LATERARNA SKLEROZA – ALS«, s katero je želel, da bo morda v slovenskem prostoru pripomogla tudi k spremembi miselnosti odločevalcev pri financiranju medicinskih raziskav in odnosu zdravstvenega sistema v odnosu do posameznika v boju proti tej kruti bolezni v bodočnosti. Hkrati pa nas je z vsebino knjige še enkrat spomnil na njegovo znano nepopustljivost do predaje, kar bi morala biti v bistvu tudi vsa veličina pojmovanja veteranstva.

Na žalost se je pred meseci Milanu bolezen poslabšala. Zaradi nesebične skrbi tako zdravstvenega osebja ter predanosti predvsem njegovih bližnjih, s katerimi je delil veselje, skrivnosti in bridkosti vse do svoje prezgodnje smrti, so bile bolečine za vse zagotovo manjše. Vseeno je težka bolezen terjala prevelik davek.

Žal se največkrat prepozno zavemo, da je škoda vsake zamujene priložnosti, ko bi si lahko iskreno in spontano izmenjali misli in besede pozornosti, se obiskali na kratkem klepetu, si skupaj polepšali dan. Vsaka smrt drage osebe nas namreč opozori, da živimo prehitro, največkrat drug mimo drugega.

Milan je svoje življenje, kot človek, nedvomno živel polno. Čeprav večini ljudi smrt pomeni fizični konec, pa brez sence dvoma lahko zatrdimo, da so lahko srečni tisti, ki umirajo s prepričanjem, da zaslužijo solze tistih, ki ostanejo. Še enkrat Milan, hvala ti za vse, za vedno boš ostal v zgodovinskem spominu slovenskega naroda in tudi naših spominih.

Vsem njegovim domačim in sorodnikom ter vsem, ki ste spoštovali in cenili njegovo domoljubje, požrtvovalnost, delavnost, znanje, strokovnost in izkušnje ter se veselili srečanja z njim in so vas bogatile njegove preproste misli, naše iskreno in najgloblje sožalje.

Vir/avtor: Damjan Renko